

Dead-Emmett's blog.

The HORRIBLE Finnish Edition

osa 1

Miltä tuntuu, kun putoaa Pohjalle? Kun on menettänyt elämässä kaiken ja putoaa yhteiskuntakelvottomana pitkän matkan alas. Lässähtäen loputtomaan kaatopaikkaan, jonne yläpuolelta, Pinnalta, heitetään kaikki ylijäämä pois.

Pohjalla tallustaa ympäriinsä kuolemattomia luurankoja, jotka ovat jumissa omassa menneessä itsessään.

Loputtomiin laahustavia zombeja, jotka tekevät hidasta kuolemaansa ja lopulta liittyvät luurankojen joukkoon.

Seuraa Emmettin blogia, hänen ajatuksiaan menneestä elämästään, hänen jokapäiväistä henkistä matkaansa.

Hänen ajatuksiaan zombiena olemisesta.

"Tuo poikahan on ihan hullu!"

"Käyttää huumeitakin varmaan ja kaikkee!"

"Täytyy miettiä miten syvät sun mielenterveysongelmat oikein on."

"Emmä halua sitä, tää on perhejuhla!"

"Ota kaikki traumasi, negatiiviset kokemuksesi, mielenterveysongelmasi, itkusi ja saatananpalvonta musiikkisi ja pysy poissa turmelemasta meidän pastellinväristä maailmaamme."

"Miksi sä olet noin hapan?"

"Onneksi me kohta päästään eroon siitä."

"Olet tiedosta sekaisin."

"Katsokaa nyt, saan päänsärkyä tuosta pahasta pojasta. Varmaan seuraavaksi hän haluaa murhata minut!"

"Älä mulkoile siinä!"

"Miksi sinä häpeät itseäsi?"

"Saat kärsiä kunnolla ennen kuin kuolet. Saat killua siinä kunnes aurinko tai haaskalinnut tappavat sinut."

Pohjalle →

I... II... III... IV... V... VI... VII... VIII... IX... X...

Kirjoittajan kommentti: "Kuolleen Emmettin blogi on ironiseen, negatiiviseen, masentavaan ja mustaan huumoriin verhottu näkemys nykyajan elämästä ahtaassa yhteiskunnassa. Blogi on täynnä vertauskuvia, jos lukija ei ymmärrä niitä, niin onneksi olkoon! Silloin hän kuuluu yhteiskunnan ylem্পään kastiin."

PARENTAL
ADVISORY
EXPLICIT CONTENT

I...

Vihaan tätä maailmaa entistä enemmän; joka aamu herään ja tunnustelen itseäni: minkälainen olo minulla mahtaa olla tänään? Hetken päästä ymmärrän, että samanlainen olo kuin eilenkin, ehkei pahempi. Kurkussani tuntuu olevan jotakin, ikään kuin haluaisin itkeä ja oksentaa mädän ulos minusta. Mikään ei auta. Mistään ei ole hyötyä vaikka olen kokeillut kaikkia TV-shopin tuotteita. Huijausta.

II...

En jaksa kuunnella ketään tai mitään mutta siltikin minun on pakko. Kaikki ulkopuolinen ärsyke on haitaksi – vihaan kaikkea. Vihaan kuunnella muiden naurua, valituksia, juttuja elämästä. Vihaan niiden luurankojen hampaiden kalinaa. Lyön ne kohta irti!

IV...

Minua sanotaan liian nuoreksi, joka ei tiedä mitään.

V...

Missään ei saa olla rauhassa. Omaan salaiseen ja hyvin kätkeytyyn pe-säänikin angetaan tämän tästä. HALUAN OLLA YKSIN!

VI...

Vihaan kaikkea, kaikkea missä pitää olla fyysisesti luurankojen edessä. Miksi en syntynyt jonnekin toiseen todellisuuteen? Miksi synnyin mätänemään hiljalleen pois?

VII...

Olen ollut kuollut henkisesti jo pitkään. Nyt olen hiljalleen mädänty-nyt pois, koska sisäinen kuolemani on alkanut raivaamaan tietään ulos. Näköjään sekin haluaa vapauteen. Kohta olen täysin samanlainen, sieluton luuranko kuin kaikki muutkin.

IX...

Tänne Pohjalle on tullut jo niin sanottu kevät. Käytännössä mitään muuta eroa ei ole, kuin se, että ulkona on vaikea mennä eteenpäin sulan lumen takia. Mitään ei aurata pois, annetaan luurankojen rämpiä viimeisillä voimil- laan eteenpäin. Yläkertalaiset istuvat reunalla ja katsovat meitä. Nauravat ja heitte- levät meitä lumipalloilla.

X...

Välillä tuntuu kuin räjähtäisin. Pääni pullistuu kuin ilmapallo, mutta silloin lähdän liikkelle ja turrutan sen pois. Sysään roinaa pois edes- täni päivästä toiseen. Kuinka kauan jaksan tätä?

Mitään käyttökelpoista ei tästä kaatopaikasta löydy, paitsi yksi päivä löysin kynsilakkaa ja päätin kokeilla sitä. Mitä väliä sillä enää on? Kuolen kumminkin kohta. Tiedän sen olevan lähellä. Tunnen sen vakoilevan kulmien takana. Väitän, että olen nähnytkin sen! Iso musta viikatemies, pystyy piiloutumaan kuin varjo. Joku päivä kun en ole varuillani – se tulee esiin ja tappaa minut. Teurastaa kuin ka- lan. Pää poikki.

Täällä on luurankoja jotka kuvittelevat olevansa vielä elossa. Kuvitte- levat olevansa teinejä, täysissä sielun ja ruumin voimissa. Säälän heitä!

He ovat menettäneet järkensä jo kauan sitten, kun mätänivät pois. Jä-
mähtivät tuohon ihmeelliseen tilaan, joka ei ole totta. Nauravat kuin
olisivat vieläkin 13-vuotiaita, jotka kapinoivat vanhempiaan vastaan.

Tämä ihmeellinen kuoleminen tunne vain vahvistuu kokoajan.

Kuolema? Mitä se on?

Sen ainakin tiedän: "Ei ole olemassakaan kuolemaa. Elämä on vain unta
ja me olemme itsemme kuvitelmia."

Eli, kun kuolen, niin herään tästä ihmeellisestä unesta, jota kutsun
elämäksi?

Eli, olen olemassa ja elossa vain silloin, kun tiedostan itseni tässä
unessa?

Kuolema on vain yksi olotila; olenko silloin yksi noista laahustavista
luurangoista?

Vai heräänkö silloin tästä unesta siihen 'oikeaan' todellisuuteen?

[Elämää ei ole olemassa, se on kuin ne TV-Shopin huijaukset, joita ih-
miset ostelevat innoissaan.]

Kuinka moni on minun kanssani samalla aallonpituudella? Kuinka moni ym-
märtää äskeisen käsityksen?

Anybody?

Anyone?

Entä jos tarjoan äskeisen ajatuksen ilmaisen kahvin ja pullan kera?

Asuessani Pinnalla, kukaan ei ollut samaa mieltä kanssani. Tekisi mieli
repiä heidät alas ja näyttää että tämä kaikki on totta!

Mutta eivät he usko, elleivät omin silmin näe. Kaikki pitää aina nähdä
ja kuulla ja todistusaineisto pitää videoita ja laittaa youtubeen. Muu-
ten kukaan ei ota kuuleviin korviinsa.

Olen ajatellut, että ehkä tämä läävä on sittenkin kotini? Kuulun tänne?
Olin se yhteiskuntakelvoton ja minut paiskattiin paskaisesti tänne
alas.

"Ota kaikki traumasi, negatiiviset kokemuksesi, mielenterveysongelmasi,
itkusi ja saatananpalvonta musiikkisi ja pysy poissa turmelemasta mei-
dän pastellinvärisistä maailmaamme. Olet tuholainen yhteiskunnalle!"

Nuo sanat taisivat kaikua silloin kun putosin loputtomalta tuntuvan
kuilun läpi. En tiedä kuinka kauan putosin. Oliko se sekunti vai vuosi?
Välillä tuntui, että olin kuin painottomassa tilassa, niin tottunut
olin siihen pudotukseen.

Se, joka tönäisi minut alas; oliko niitä enemmän kuin yksi? En ollut
tarpeeksi varovainen ja katsonut taakseni. Siellä saattoi olla yksi,
kaksi, kymmenen tai koko helvetin yhteiskunta.

Mutta täällä minä olen, olen ollut jo pitkään. Pohjalla riittää vihaa
ja vihamielisyyttä. Ketään ei kiinnosta.

Minuakaan ei kohta enää kiinnosta.

Omaista mielestäni taisin voittaa lotossa. Katsoin monta kertaa, että
numerot olivat oikein, mutta kuten arvata saattaa myyjä päättikin ett-
en ole voittanut. Sitten nauroin itsekin: "Kuka täällä Pohjalla voisi
voittaakaan?"

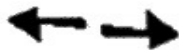
Muistan myyjän likaiset hampaat miten ne kalisivat naurun tahtiin.

Sadistista huumoria.

Sadistinen maailma.

"En vihaa sinua siksi, että olet niin huono. Vihaan sinua siksi,
koska olet niin hyvä!"

Etusivu

Menu

I...

II...

III...

IV...

V...

VI...

VII...

VIII...

IX...

X...

Kiusauksia. Ne ovat pieniä, niitä ei näe. Ne tunkeutuvat sisällesi huomaa-matta. Ottavat vallan sinusta - muutut käveleväksi zombieksi. Yrität epä-toivoisesti estää, mutta lopulta ne saavat vallan.
Tyydytyksen jälkeen vihaat itseäsi, mitä oletkaan mennyt tekemään?
Kiusaukset poistuvat sinusta tyytyväisinä, kylläisinä.

Ne ovat loisia, käyttävät meitä häikäilemättömästi hyväkseen. Moni ei tiedä niiden olemassaoloa, luulevat kiusaustensa olevan omaa syytään. He eivät ole nähneet näitä loisia, mutta minä olen!
Niitä ei tietenkään näe, jos katsoo niitä suoraan, koska ne osaavat väistää katseen.
Mutta minä näinkin ne sivusilmällä. Teeskentelin katsovani toisaalle, vaika oikeasti katsoin niitä rumia otuksia. Ne päälyilivät ympärilläni kuin hyttyset, odottaen hyökkäystään.

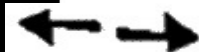
Tämä Pohja on niin saastunut, täällä velloo ties mitä eliöitä, viruksia, bakteerikantoja, biovaaroja... ansoja joihin ne odottavat tallustavien luu-ranchojen tai zombien putoavan.

Vihaan narsistisia ihmisiä; kaikki mitä he sanovat on ainoa oikea koko maa-ilmassa.
Yrittävät sanoilla saada muut alaspäin. Huutelevat kommenttejaan ja näke-myksiään eikä suostu millään kuuntelemaan toisten mielipiteitä. Ottavat asioita sisälleen ja jakelevat niitä muille ikään kuin he olisivat ne itse keksineet. Haluavat huomiota ja aplodeja, joita ei kuitenkaan heru. Aina-kaan minulta.
Kovalla äänellä julistavat miehuuttaan ja haukkuvat muita, sitten kääntävät selän ja kävelevät pois.

Mikä lie tauti iskenyt heihin. Jokin sairaalloyinen pesäke kasvaa hei-dän sisällä, rakentaen muurahaiskekoaan loputtomiin. He eivät itse huomaa sairaanloista käytöstään ja puheitaan, siksi nämä loiset jaksavat mylvätä heidän sisuksissa. Ne saavat juuri sitä mitä haluavatkin, eikä niiden kan-tajansa huomaa asiaa laisinkaan.
Täydellinen symbioosi - kaksi narsistia yhdessä.

"Haluan kuristaa itseni, koska tukehdun kuitenkin kohta."

III

I...

II...

III...

IV...

V...

VI...

VII...

VIII...

IX...

X...

Olen löytänyt uusia alueita, uusia aallonpituuksia. Samoja joita itsekin käytän. On mukavaa kuunnella muiden samankaltaisia mielenilmauksia. Pystyn vastaanottamaan niitä hyvissä mielin. Pystyn käsittelemään sen datan mitä nämä niin kutsutut radiot lähettävät. Ymmärrän heidän kielensä ja aatteen-sa. Heidän arvot ovat itsensäselvyyksiä minulle. Elämänarvot pursuavat sateenkaaren värejä ja kaikki reumat on hiottu pois. On mukavaa istahtaa alas heidän kanssa ja kommunikoida. Kuitenkin pidän turvallisen etäisyyden – en halua päästää ketään suojamuurini ylitse. En uskalla luottaa kehenkään.

Vieläkin mieleni sopukoissa jyllää traumaattisia kokemuksia siitä sairaas-ta maailmasta. Elin siinä pakonomana; ei ollut muuta vaihtoehtoa. Pakolla myötäilin muiden elämän virtaa. Jouduin sulkeutumaan ja kätkemään itseni. Yritin epätoivoisesti paeta sitä fyysistä olotilaa, sitä fyysistä pientä huonetta, johon minut tungettiin. Siihen kosteaan, kylmään, värittömään, putkimaiseen vankilaan, joka oli tulvillan muottimaisia ajatuksia valmiina raiskaamaan aivoni. Minun piti olla hiljaa, en saanut poistua vankikopistani. Kukaan ei ymmär-tänyt minua, tarpeitani, tunteitani, yliherkkyttäni. Kukaan ei halunnut tulla lähelleni, tutustua, kysyä, jutella. Minua pidettiin biovaarana, olin se kävelevä kuollut, jolta saisi virustar-tunnan. Jopa eläimetkin pakotettiin pois luotani. Näin minua kohdeltiin. En nähnyt mitään syytä enää elää.

Olisin tarvinnut apua, luokseen ottamista, ymmärrystä, mutta sain kaikkea sitä vastakohtaa. Vihan tunne kasvoi sisälläni ja eristäydyin täysin. Menin jo miinuksen puo-lelle. Sen jälkeen isolla äänellä huudetaan kaikille mielisairauttani, pelotta-vuuttani, pahuuttani. En ole mitään noista. En ole koskaan ollutkaan vaan te teitte minusta sel-laisen. Oletteko niin huomion kipeä?

Sinä olet se sairas! Tarvitset hoitoa, apua. Mutta uskon avun olevan jo liian myöhäistä sinulle. Raukkaa. 50-vuoden ajan olet saanut ohjata draamanäytelmäsi ja esittää jotakin mitä et ole. Sysäät pahat asiasi muille. Teet muista pahoja, ilkeitä ja näytät muille miten "hyvä" itse olet. Peilaat omaa hyvyyttäsi pahuuteen, jonka olet itse luonut. Miten sairasta se on? Se on niin sairasta, että apu on jo turhaa sinulle. Lopulta ihmiset kaik-koavat ympäriltäsi ja jätät yksin. Mätänet pala palalta. Hampaasi putoavat yksi kerrallaan. Vanhenet, muutut yhtä rumaksi ulkoisesti kuin olet sisältäkin. Koko elämäsi ajan oman edun tavoittelusi lopputulos on tässä. Se tarjoillaan sinulle tarjottimelta. Et pysty katsomaan itseäsi ulkopäin. Elät ahtaassa, meikatussa maailmassa-si, jossa tuoksuu eläinkokeilla tehty halpis hajuvesi, josta saat päänsär-kyä, josta tietenkkin menet itkemään huomiota lääkäriltäsi. Syytät migreenistäsi muita; muiden pahuus sai sen aikaiseksi. "Katsokaa nyt, saan päänsärkyä tuosta pahasta pojasta. Enkä saa edes nukut-tua. Varmaan seuraavaksi hän haluaa murhata minut!"

Kyllä. Haluankin murhata sinut, mutta en tee sitä. Odotan kärsivällisesti sitä hetkeä, kun murhautat itse itsesi. Hymyilen vierestä ja katson viimei-siä elollisia hengenvetojasi. Katson kuinka kidut kuoliaaksi oman kätesi kautta. Se on kaikista antoisin tyydytys kaikesta siitä tuskasta jota aiheutit minulle sulkiessasi minut tyrmääsi. Kaikista niistä valheista, kieroista sanoistasi ja teoistasi.

Nämä vääryyden traumat jotka tuntuivat tapahtuneen aivan hetki sitten. Kii-toksia niistä, koska en halua tuntea sinua. En halua pitää sinusta – haluan

vihata sinua ja kertoa koko maailmalle minkälainen peto olet!
Haluan muiden välttävän saalistajan kynsiäsi, en halua nähdä muiden kärsivän.

Tunnen itseni joukkoraiskatuksi, vääryyden tunteeni on loputon. Yhtä loputon kuin tämä kaatopaikkakin.

Tuska kerääntyy sisälleni enkä saa sitä pois. Niskaani kaatuu aina vain lisää tuskaa.

Täällä Pohjalla on kaikki viha ja vääryys. Kaikki ne on pudotettu ylhäältä alas. Täällä pitää kokoajan olla varuillaan. Ketä tahansa voi joutua tapetuksi tai raiskatuksi, eikä kukaan reagoi avunhuutoihisi. Niinkuin yritin huutaa apua silloinkin kun olin tämän noidan tyrmässä. Kukaan ei tullut auttamaan.

Nyt olen ottanut entistä enemmän opikseni. En päästä ketään suojamuurini ylitse. Välillä saatan kuunnella muiden ääniaaltoja, mutta se saa riittä. En halua nähdä heidän tai kenenkään muunkaan kasvoja, en halua luottaa kehenkään.
En halua ystäviä, en tarvitse kenenkään sääliä.

Olen yksin omalla matkallani, vihaan kaikkea mikä vellooo sisälläni ja yritän olla jämähtämättä paikoilleni. Haluan olla iänikuinen matkaaja kunnes löydän sielunrauhan ja sen iänikuisen autuuden, jossa voin antaa kaikki vääryydet anteeksi.

Paikan, jossa voin maata pehmeällä pumpulilla ja katsoa elämän virtaa viereilläni. Minun ei tarvitse myötäillä sitä vaan se myötäilee minua.

Saan olla rauhassa, hiljaisuudessa, aivan yksin.

Ei tarvitse olla peloissaan mistään pahasta, ei tarvitse pelätä kenenkään yrittävän suojamuurini ylitse.

Kaikkialla on puhdasta ja kaikki taudit ovat kuolleet pois.

Ei ole mitään hätää, eikä pimeys lankene koskaan.

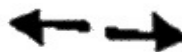
...

Bussini saapui. Siinä luki määränpäänä "Juuri sinne".

"Säälivät itseään ja syyttävät muita."

IV

I...

II...

III...

IV...

V...

VI...

VII...

VIII...

IX...

X...

Katson väentungoksessa luurankojen kasvoja, yritän kuumeisesti etsiä niiden joukosta tuttuja kasvoja. En löydä niitä, etsin ja mietin "tunnenko tuon" -yhä uudelleen ja uudelleen. Helpotuksekseni en löydä yhtäkään. En tunne heitä. Olen turvassa. He eivät näe minua, voin huolella vakoilla heitä.

Täällä Pohjalla on niin paljon romua, että niiden sekaan voi piiloutua helposti.

Kerrankin niistä on jotakin käytännön hyötyä.

Helvetin luukasat! Tanssivat ja keimailevat edessäni vittuillakseen. Mitä ärsyttäviä ne ovatkaan, yrittävät näemmä kokeilla rajojaan.

Haluaisin päästä elämäkauppaan. Kauppaan, jossa asiat ovat tarjolla kuin karkkikaupassa. Ne ovat kauniissa järjestyksessä, kiiltävissä lasipurkeissa. Voin poimia haluamani asiat nätisti kauhalla pussiin. Sen jälkeen lähten hattaroiden päällä lepäävästä kaupasta kotiin syömään valintojani.

Näen yhä sekavia unia. Jokapäiväiset matkat, jotka joudun taittamaan, uuvuttavat minut totaalisesti. Näen asioita; mieleni yrittää sulattaa niitä parhaansa mukaan, mutta paljon jää kiertelemään aivojeni pieniin sopukoihin. Ne ovat mieltäni nopeampia, en saa niitä kiinni ajoissa, siksi ne alkavatkin harhailemaan unissani. Luovat pelokkaita ja painostavia kuvitelmia.

Nyt luurangot alkavat vähentyä. Väentungos on haihtunut. Kiirehdin niin nopeasti eteenpäin, että unohdin heidät tyystin.

Nyt on tilaa hengittää. Heidän vaativat, tilaa vievät egonsa eivät ole enää tielläni. Heidän löyhkäävät hajuvetensä ei tungeksi nenääni. Niiden monien hajuvesien oksettavat yhdistelmät, jotka luovat ainoastaan kaaosta. He raiskaavat luonnon arvokkaita aromeja ja luovat illuusion jostakin hyvästä.

Unohtavat tyystin miltä luonto tuoksuu oikeasti. Luovat vääristyneen kuvan maailmasta ja olemassaolosta.

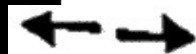
Heittävät tuoreet mansikat roskiin, koska ne eivät haise samalta kuin heidän mansikkahajuvetensä. Väittävät niitä mädäntyneiksi, vaikka ne ovat maailman tuoreimpia, juuri poimittuja. He ovat vääristäneet aivonsa aistit kuin korkkiruuvi.

Nyt on viimeisetkin luurangot kaikonneet. Kirjoitin heidät tiehensä. Hästitelin heidät pois hajuvesineen päivineen. Vastustin heitä ja laitoin ilmastoinnin päälle.

Nyt on vihdoinkin raitista ilmaa, voin hengittää vapaasti.

"Rakkaat siskot, me olemme kaikki syyttömiä tässä vankilassa!"

I...

Yritän siepata jokaisen hetken sisääni ja analysoida sen. Samalla pitäisi elää tässä taianomaisessa hetkessä, joka on yhtä ohut kuin veitsen terä ja katoaa räpäyksessä.

II...

Välillä yritän olla räpäyttämättä, mutta en saa sillä aikaan kuin kyyneleen.

III...

Katson ulos ja mietin mitä ihmiset minusta haluavat. Minä puolestani haluan lukkiutua pienen pieneen karhunkolooni, mutta ulkomaailma huutelee minulle vaatimuksiaan.

IV...

Ajattelevatko he itseään vai minua? Kumman parasta?

V...

Välillä katson itseäni ulkoapäin ja näen selvästi mitä he haluavat, ja mitä minulla on tarjottavana. Ottavatko he sen vastaan sellaisenaan? Totuus on se, kun yksi pitää sinusta – kymmenen muuta vihaavat sinua. Kaikkien miellyttäminen on täydellisyyteen pyrkimistä, joka on mahdotonta. En halua miellyttää ketään. Paitsi itseäni ja universumini luojajaloja. Oli se sitten se haiseva juoppo bussipysäkillä, tai kuka hyvänsä.

VI...

Mitä enemmän pystyn ärsyttämään muita sitä parempi. Olemalla oma itseni monella eri tasolla, niin monella eri kuvakulmalla kuin suinkin mahdollista. Vaikka tunkisin naamani täyteen meikkiä tai käyttäytyisin niin itsetietoisesti kuin mahdollista – ärsyke on taattu.

VII...

Muut epävarmat, pelokkaat, muoteissa elävät katsovat "kuinka kehtaat olla tuollainen. Ja vielä tässä yhteiskunnassa!"

VIII...

Voin kuvitella miten mummut pyörtyilevät kaduilla ja syytteitä satelee postiluukustani.

IX...

"Syyte; olet oma itsesi. Kiellettyä!"

X...

Ja tuomiona tulee varmastikkin; muottiin väkisin tunkeminen, pakkohoito, pakkolääkitys ja KELA:n kuntoutuskursseja: "Kuinka Kokkaat Aviomiehellesi Ruokaa ja Pysyt Kotona Neljän Seinän Sisällä, Ikuisesti Uskollisena Miehellesi (joka kuitenkin pettää sinua täysin hyväksytysti).

Tai, ehkä jopa muut katsovat minua malliesimerkkinä ja alkavat kasvatamaan lapsiaan: "Katso Matti, tuo poika tuossa on mallikansalainen. Hän on juuri sellainen kuin haluaa olla eikä välitä muista. Ota hänestä mallia."

Oli niin tai näin, henkisen ja fyysisen olemukseni välillä tuntuu olevan hyvä yhteys. Välillä ne ovat ristiriidassa keskenään, mutta lopputulos puhkoot puolestaan.

Se on henkisen taiteeni ja aatteideni ynnälistä.

Se on vastaus johonkin mieltäni askarruttaviin asioihin, jonka muut voivat lukea kysymättä.

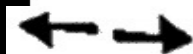

Tuu esiin missä ikinä oletkaan!!

"Tehtyä ei saa tekemättömäksi, mutta aina voi luoda illuusion jostakin muusta."

Ei mulla ole kirvestä. Mä lupaan!!

VI

I...

II...

III...

IV...

V...

VI...

VII...

VIII...

IX...

X...

Minusta on lähtenyt palasia irti. Taas.
Olen niin herkkä. Kosketusherkkä. Tämä loputon kaatopaikka.
Olen kohta voimaton, eikä kukaan ole auttamassa. Miksi edes olisi?
Eivät muut osaa kuin huudella, mutta sitten kun olisi aika tehdä jota-
kin, niin kaikki luurangot menevät hiljaisiksi.

Välillä täällä käy ahtaaksi. Luurangoilla on tapana kerääntyä kasaan.
Kerääntyvät jauhaamaan paskaa. Kaikkea mitä he ovat tehneet, siis kuvit-
televat tehneensä. Täysin turhaa. Käyttäisivät aikaansa muuhun.
Eräs toinen zombie tuli sanomaan omia masentavia näkemyksiään. Purkkaa
jauhaten kuuntelin, mutta yritin rauhallisesti paeta tilanteesta. Määdän-
tykööt yksinään!
Kuolkoot yksinään, niinhän me kaikki tehdään!

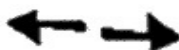
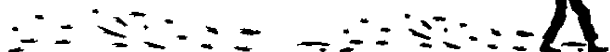
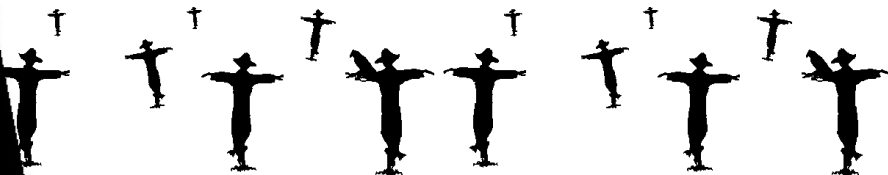
Pinnalla asuvat keinotekoiset ihmiset jaksavat nauraa meille. Heillä on
sairas huumorintaju. Istuvat reunalla ja ällöten katsovat meitä.
En kaipaa heiltä mitään, en sääliä, en apua, en edes yhtä kyyneltä.
Olemme heille kuin nälkäänäkeviä afrikkalaisia lapsia, joita säälitään
(ja joista väännetään vitsejä) ja joita kukaan ei todellisuudessa auta.
Ihmiset luulevat uuden statuspäivityksensä avulla pelastavansa heitä ja
olemalla parempia kuin muut.
"Katsokaa mitä mieltä olen!"
"Katsokaa kuinka he kärsivät! Tuntekaa syyllisyyttä!"
"Mutta onneksi minä en ole paha, kun tällaisen statuksen olen laitta-
nut!"
"P.S. Muistakaa myös käydä katsomassa uusin duckface -kuvani."

Oksettavia.
Saan heistä vastanväännteitä.

En pysty enää keskittymään. Pakko lähteä liikkeelle. Yritän paeta taas
luurangoilta, muilta zombeilta ja yläkerran pepsodent hymyisiltä, kuvan-
muokkausohjelmalla tehdyiltä hirvityksiltä

"Elät tekomaailmassa, tekoelämässä, tekonaamalla, tekohymyllä."

VII

I...

II...

III...

IV...

V...

VI...

VII...

VIII...

IX...

X...

Olenkohan koskaan ennen tuntenut yhtä arvotonta tunnetta mitä tunnen juuri nyt? Ehkä olen tai oikeastaan olenkin, mutta siitä on niin kauan aikaa etten muista sitä kunnolla. Mielessäni pyörii yksi ja sama kysymys: "Miten päädyin tähän pisteeseen?" Monet sanovat sitä kohtaloksi ja jos tämä on minun kohtaloni niin aika paskan kohtalon olen saanut. Vaikka tiedän, että mieleni pääsee pian tästä läävästä pois kun vihdoinkin kuolen, niin siltikin minua vituttaa.

Toinen kysymys: "Onko tuleva parempaa?" Näillä näkymin näyttää huonolta. Mikä minusta tulee? Laahustava luuranko!

On se mukavaa kuulla kuinka ystäväilläni menee hyvin. Ostavat omakotitaloja ja autoja. Jos minäkin olisin joskus jaksanut olla kärsivällinen, tyytyväinen, ahneeton, olisin nykyin aivan eri tilanteessa. Näin pohjalta katsottuna takaisin ylöspäin, matka näyttää pitkältä. Vaikka kuinka saatan kuulostaa melankoliselta, en aio luovuttaa niin helpolla. Olen jo niin turtunut tähän kipuun, ettei se enää oikeastaan tunnu missään. Täällä Pohjalla on paljon muitakin samankaltaisia. Tuossakin viereissä makaa luuranko, varmaan joku luovuttaja. Parhainta on se, kun on saavuttanut juuri sen mitä on halunnutkin, voi näyttää muille keskisormea ja hymyillä täydellisellä hammasrivistöllä takaisin. "Eli kiitoksia teille kaikille, jotka niin kovasti potkitte minut alas!"

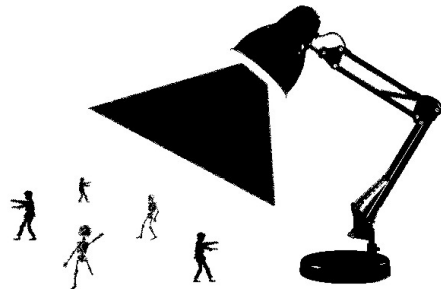
Mutta sinne saavutukseen on vielä pitkä matka. Sen verran voin kuitenkin paljastaa, että ensimmäiset askeleet on otettu. Olen ottanut niitä jomonia! Eihän kukaan sitä huomaa, koska mitä tällainen poika muka osaisi tehdä? Olen täysin hullu ja huumeitakin käytän ja kaikkee! Mitä vielä ne keksii minusta? Seuraavaksi olen jokin murhahimoinen raiskari tai jotakin muuta vastaavaa.

Tämä kirjoittaminen on sitten niin mukavaa; ei poikkea ajatukset juurikaan, mutta se, että joku löytäisi ja lukisi nämä. Toivottavasti luet ja luet kunnolla. Rukoilen, että loukkaannut ja alat itkemään, senkin ahdasmielinen, itsekeskeinen, skitsofreeninen, alkoholisoitunut, katkeroitunut keski-ikäinen vanha ruma ämmä! Toivottavasti lapsesi hylkäävät sinut johonkin rämäseen vanhainkotiin sitten, kun he kyllästyvät sinuun, eikä kukaan tule sinua sinne katsomaan (ellet sitten kuole siihen viinaan ennen aikojasi! *fingers crossed*).

Täällä Pohjalla on kiva makaa kaikkien luitten ja romujen keskellä. Kirjoittaminen on hieman hankalaa ilman pöytää. TIEDOITUS: Seuraava, joka putoaa tänne Pohjalle: OTA PÖYTÄ MUKAAN! Lamppu täällä sentään on. Nythän on syntymäpäiväni, enkä tainnut saada yhtäkään lahjaa. No, en tietenkään saanut. Jos en anna lahjoja muille, niin enhän kaiken järjen mukaan voi itsekään saada lahjoja. Niinhän se taisi mennä tässä sairaassa maailmassa. Emmett, out!

"Ensin sä potkit mut alas ja sit mun pitäisi olla kiitollinen, kun sä otat mut takas?"

Etusivu

Menu

I...

II...

III...

IV...

V...

VI...

VII...

VIII...

IX...

X...

Mikä on sitä oikeaa elämää? Mikä tai mitä elämä on?

Mikä elämä; se on sitä, että on fyysisesti elossa, voit olla vaikka ai-vokuollut, nelirajahalvaantunut, makaat sairaalassa laitteiden varassa. Onneksi olkoon, olette elossa!

Mitä elämä on; se on ihmisen ja luonnon täydellistä symbioosia. Se on sitä, kun ihminen arvostaa luontoa ja hyväksyy oman vaatimattoman paikkansa. Sitä, kun ihminen nostaa teuraseläimen yläpuolelleen kastissaan, sen vuoksi, kun se antaa oman elämänsä ihmisen vuoksi. Silloin, kun ihminen hoitaa eläintä ja luontoa kuin lastaan, arvostaa sen kaikkia tarpeita, sen vapautta. Luonnon pyhyyttä. Eläimen jumalallista olemusta, rakastaa sitä kuin rakastaisi ketä tahansa muutakin.

Se on sitä, kun ihminen ei käytä eläintä koekaniininaan vain sen vuoksi, jotta saisi tehtyä meikkejä, joita myydään halpishintaan ympäri maailmaa lapsityövoimalla höystettynä, ruokkien mainoksilla ihmisten mieliin har-hakuva heidän todellisesta kauneudestaan. Yrittäen vääristää todellisuuden kuvan tyrkyttämällä ihmisille jotakin valheellista tuotetta, joka on alunperinkin valheellista, epäeettistä, epäoikeudenmukaista, epäkaikkea!

Se on sitä, kun ihminen antaa luonnon kasvaa rauhassa, antaa viljan kasvaa omaa tahtiaan pelloilla, mitenään sitä kiirehtimättä ja korjaa sadon pois kun on sen aika. Ja, jos muut tulevat huutelemaan keskenkaiken vaatimuksiaan, on heille sanottava: "Odota. Sato on valmis sitten kun luonto sen antaa."

Se on sitä, kun ihminen lopettaa eläimen tehdastuotannon. Antaa heidän olla vapaina luonnossa. Antaa heidän kohdata oma kohtalonsa, eikä määrätä sitä ennalta jo ennen heidän syntymäänsä. Antaa heidän elää oman elämänsä syklinsä loppuun. Ruuan eteen ihmisen täytyy tehdä töitä, tällä en tarkoita sitä, että haetaan lähikaupasta purkillinen tonnikalaa ja raejuustoa ja ahdataan ne jo valmiiksi ylipainoiseen vartaloon, vaan sitä, ettei kasvata eläimiä pienissä häkeissä, päivänvaloa näkemättä. Syöttäen niille keinotekoista rehua. Kohdellen niitä kuin ei-toivottua lasta, jonka toivoo kuolevan pois mahdollisimman pian. Ja nappia painamalla, kiduttaen, teurastaa eläimen. Repii lihat irti koneellisesti, laittaa lihaan kaikkea säilövyyskemikaaleja jo valmiiksi epäeettisyydellä saastutettuun lihaan. Pakkaa ne kauniisiin pikku rasioihin ja myy vääristynyttä kuvaa luonnosta, tuoreudesta ja elämästä idiooteille ihmisille, jotka paapovat terveellisestä ruokavaliosta ja miehekkäästi haistattavat paskat kasvissyöjille. "Lihaa sen olla pitää!"

Menkööt sitten hirvimetsään -30° pakkasessa eläimiä pyytämään. Siinä heille oikeata lihaa ja miehekkyyttä kerrakseen. Tätä elämä on ja ei ole. Valitettavasti olemme siitä jo niin kaukana kuin voimme vain olla. Olemme tunteettomia ja raakoja, uskomme silmiämme enemmän kuin mieltämme.

[Change language to Finnish](#)

[Process completed]

Oh, look all the fucks
that I don't give.


```
$_POST['nimi'], email=>$_POST['email'], viesti=>$_POST['viesti'] ); foreach ($posti as $arvo) { if (empty($arvo)) { die("Kirjoita nimesi, e-mailisi ja viestisi!"); } } $osoite = "osoitteesi@palvelin.tun-nus"; $otsikko = "Palautetta Dead-Emmettistä"; $viesti = "Nimi: ".$POST['nimi']. " E-mail: ".$POST['email']. " Viesti: ".$POST['viesti']. " juril.moone@gmail.com "; mail ($osoite, $otsikko, $viesti, "From: osoitteesi@ palvelin.tunnus"); echo "Kiitos palautteestasi!"; ?>
```

Դժբախտ...

9 789528 009139

katsotaan jaksanko joskus kirjoittaa lisää...